

РЕШЕНИЕ

№ 7064

гр. София, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6955** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Й. Л. Д., чрез адв. А. И., срещу решение № 2321 от 23.06.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 17 състав по нахд № 10006/2021 г.

С решението е потвърден електронен фиш серия К № 4714775, издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Твърди се, че въззивният съд не е събрал всички относими доказателства и е обсъдил възражения, различни от направените с жалбата срещу електронния фиш. Изложени са доводи за наличие на противоречие между Наредбата за използване на АТСС и ЗДвП, както и за допуснати в хода на административнонаказателното производство нарушения, които не са били установени от СРС. В тази връзка се твърди, че от граматическото тълкуване на чл. 189, ал. 4 ЗДвП вр. § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП следва изводът, че при установени с мобилни АТСС нарушения на скоростта е недопустимо издаването на

електронен фиш. Посочва се, че в протокола за използване на АТСС не се съдържат всички реквизити по чл. 10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. Липсват доказателства за връчване на електронния фиш, което според касатора е довело до ограничаване правото му на защита. Посочва се също, че в електронния фиш липсва отразяване на разпоредбата на чл. 189, ал. 6 ЗДвП и не е отразено дали е бил приспаднал толеранса от - 3% от измерената скорост. Искане се от съда да отмени обжалваното решение, както и потвърдения с него електронен фиш. Претендира се за присъждане на разноски.

Ответната страна в касационното производство – отдел „Пътна полиция” - Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, чрез юрк. Б., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на платения от касатора адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

СРС е възприел фактическата обстановка, която съответства на събраните по делото доказателства, както следва: На 08.04.2021 г. в 12:58 ч., в [населено място], по бул. Р., до [жилищен адрес] с посока на движение от кв. И. към бул. К. М. Л., с мобилна система за видеоконтрол - АТСС, TFR1-М с радар TR4D № 613, била засечена скорост на движение на МПС - товарен автомобил марка „Ф.”, модел „Т.” с рег. [рег.номер на МПС], 77 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км./час) при разрешена такава - 50 км./ч. в населено място, т.е. превишение - 27 км./ч. Радарът бил с фиксиращо устройство за дата, час и скорост, като фотографирал и изображение на автомобила, от което е виден неговия регистрационен номер. Около автомобила нямало други МПС, които да са заснети в кадъра. Водачът не бил спрял за проверка непосредствено след установяване на нарушението. Автомобилът бил регистриран на името на Й. Л. Д..

Въз основа на тези данни, от СДВР бил издаден електронен фиш серия К № 4714775 срещу Й. Л. Д. за налагане на глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП.

От разпечатка от паметта на техническо средство АТСС TFR1-М с радар TR4D № 613 - веществено доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал.15 ЗДвП, СРС е установил, че на процесната дата - 08.04.2021 г., в 12:58:51 ч., в района на [населено място], с координати EL 23o18.6748 и NL 42o43.4009, е засечена скорост на движение от 80 км/ч, като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационния номер на автомобила. От представената снимка на нарушението и снимка на техническото средство е установено, че участъкът е в рамките на населено място, с въведено ограничение на скоростта от 50 км./ч. Същото ограничение на скоростта е отразено и в представения протокол за използване на

АТСС от 08.04.2021 г., където е посочено, че това е общовалидната скорост за движение в населено място и не е въведена с пътен знак.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че описаното в електронния фиш административно нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е осъществено и законосъобразно е ангажирана отговорността на лицето на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. Въззивният съд подробно е мотивирал извода си, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Обжалваното решение е правилно.

При съставяне на оспорения електронен фиш не са допуснати съществени нарушения, обуславящи отмяната му. Обжалваният акт съдържа всички реквизити, изчерпателно посочени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Налице е конкретно и ясно описание на нарушението – посочена е датата и часът, както и мястото на извършване на нарушението, установената, респ. разрешената скорост. Налице е правна квалификация на нарушението и приложимата санкционна разпоредба.

Неоснователни са доводите на касатора за допуснати съществени нарушения в хода на административнонаказателното производство, като настоящият касационен състав изцяло споделя мотивите на районния съд в тази насока, към които препраща на основание чл. 221, ал. 2 АПК.

В допълнение следва да се посочи, че забраната да се издава електронен фиш за нарушение, установено с мобилно АТСС, касае само случаите, визирани в [чл. 11, ал. 2 и 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г.](#), когато измерването на скоростта от мобилно АТСС се извършва от служебни автомобили или мотоциклети, които също се движат. Процесният случай не е такъв, доколкото нарушението е установено с преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1, прикрепена към служебно превозно средство или временно разположена на участък от пътя. В тези случаи контролният орган поставя началото и края на работа на техническото средство, което само установява и регистрира нарушението /§ 6, т. 65, б. б от ДР на ЗДвП/.

Липсата на доказателства за връчване на електронния фиш на наказаното лице не обосновава извод за ограничаване на правото му на защита в случая, тъй като касаторът е упражнил правото си на защита в пълен обем, като въззивният съд е съобразил това обстоятелство и е приел, че жалбата срещу акта е подадена в законоустановения срок.

Във връзка с изложените подробни съображения в касационната жалба следва да се посочи, че съгласно теорията и константната съдебна практика, съществени нарушения на процесуалните правила в административнонаказателното производство са тези, които ограничават възможността на наказаното лице да разбере фактическото или правното съдържание на административното обвинение, съответно ограничават възможността на съдебната инстанция да извърши проверка или да формира изводи относно волята на административнонаказващия орган по фактите или по правото. В разглеждания случай такива нарушения не са допуснати при издаване на процесния електронен фиш, както правилно е приел СРС.

Правилен е изводът на въззивния съд за законосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора. По делото е установено по несъмнен начин, въз основа на представената разпечатка от видеоклип от автоматизирано техническо средство, че автомобилът, чийто собственик е Й. Д., се е

движел със скорост от 77 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на процесуалните правила. Неоснователни са възраженията на касатора в тази насока. Съдът е събрал служебно всички относими доказателства, като не се установява жалбоподателят (във въззивното производство) да е направил доказателствени искания, които да не са били уважени и/или обсъдени. СРС е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подрбно обсъждане на приетите доказателства и доводите на страните, като е анализирал относимите процесуални и материалноправни норми.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд София- град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2321 от 23.06.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 17 състав по нахд № 10006/2021 г.

ОСЪЖДА Й. Л. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.